

Capitolul 10

Dovada vindecării

La câteva zile după ce am fost mutată de la terapie intensivă am început fizioterapia, pentru a-mi întări mușchii. În prima zi în care am reînceput să merg, o asistentă m-a condus până la baie, astfel încât să mă pot vedea în oglindă. Privind reflexia mea scheletică, mi s-a oprit pentru o clipă inima. A fost primul moment de după ieșirea din comă când m-am simțit întristată.

Am rugat-o pe asistentă să mă lase singură pentru câteva clipe și am continuat să mă privesc în oglindă. Aproape că nu puteam să mă recunosc în imaginea pe care o vedeam. Îmi pierdusem cea mai mare parte a părului, ochii păreau să îmi iasă din orbite, oasele obrajilor îmi ieșeau prin piele, iar pe gât aveam un bandaj mare, chiar sub urechea dreaptă, care acoperea o leziune uriașă pe piele. M-am cutremurat în fața propriei mele imagini și am început să plâng.

Nu plângeam dintr-un orgoliu rănit. Înfățișarea mea fizică nu mi se părea importantă în acele momente. Simteam pur și simplu tristețea pe care o simte orice om atunci când privește o altă ființă umană aflată în acea stare jalnică. Această tristețe era dublată de o empatie profundă. Puteam vedea în acei ochi și pe acea față anii de suferință care se scurseseră și care mă aduseseră în această situație.

Am murit și m-am descoperit pe mine însămi

Cum am putut îngădui să acumulez atât de multă angoasă? Cum mi-am putut provoca singură atât de multă suferință?

Da, eram conștientă că îmi provocasem singură toată acea suferință. Mi-am atins fața din oglindă cu mâna și mi-am făcut promisiunea de a nu-mi mai face niciodată rău.

Medicii erau foarte precauți în legătură cu vindecarea mea, întrucât nu puteau uita starea în care fusesem adusă la spital. De aceea, încercau diferite doze ale medicamentelor pentru chimioterapia pe care mi-o aplicau și de care îmi fusesese cândva atât de teamă.

Când veneau să îmi administreze tratamentul, asistentele atârnau punga cu medicamente lichide de suportul perfuziei. Pe fiecare astfel de pungă scria cu litere mari, de culoare roșie: „OTRAVĂ“. Asistentele însele purtau măști și mănuși de protecție, astfel încât să nu aibă vreun contact cu periculoasele substanțe chimice. Nu părea să le deranjeze însă că îmi introduceau aceste otrăvuri direct în vene.

În sinea mea, știam foarte bine că nu aveam nevoie de chimioterapie. Medicii îmi administrau medicamentele din motivele lor, care nu aveau nimic de-a face cu convingerile mele. Eu știam că sunt invincibilă. Nimic nu mă putea distruge, nici măcar otrava pe care mi-o injectau direct în vene și de care mă temusem atât de mulți ani! În mod incredibil, nu am suferit deloc de famoasele efecte secundare ale chimioterapiei. Toți medicii se minunau că nu aveam simptomele obișnuite de grecă în urma tratamentului.

Mă simțeam victorioasă. Nu mă mai temeam de absolut nimic, nici de cancer, nici de chimioterapie, iar felul în care mă simțeam îmi demonstra în fiecare clipă că cea care mă distrusese în anii din urmă fusese *teamă*. Pe de altă parte, îmi dădeam cu ușurință seama că dacă aş fi făcut acest tratament

înainte de incursiunea mea pe tărâmul lumii de dincolo și dacă aş fi văzut cuvântul „OTRAVĂ“ scris cu litere mari și roșii pe pungile cu medicamente care intrau direct în venele mele, la care se adăuga imaginea asistentelor protejate din cap până în picioare pentru a nu fi contaminate, teama m-ar fi ucis cu siguranță. Efectul psihologic ar fi fost suficient în această direcție, căci știam cât de multe temeri acumulasem deja până atunci.

Acum, mă simțeam invincibilă. Eram conștientă că decizia pe care o luasem în lumea de dincolo de a mă întoarce în această lume era mai puternică decât orice s-ar fi întâmplat în lumea fizică.

Medicii mi-au făcut un set de analize complete pentru a-și face o imagine mai clară despre ceea ce se întâmpla în corpul meu, astfel încât să îmi poată doza în mod corespunzător tratamentul chimic. Am acceptat împotriva dorinței mele, căci știam că aveau nevoie de analizele lor pentru a se convinge că eram vindecată, dar și pentru că știam deja care vor fi rezultatele acestor analize. Acestea ar fi fost cea mai bună dovardă a victoriei mele. Medicii erau convinși că eram încă mult prea slăbită pentru a suporta o testare atât de completă, așa că au repartizat analizele pe durata a două săptămâni, astfel încât să am timp să îmi recapăt forțele. Cântăream mai puțin de 40 de kilograme și trebuia să îmi sporesc greutatea corporală înainte de a putea suporta testele care presupuneau operații chirurgicale minore.

Leziunile de pe pielea mea erau imense, fiind curățate și pansate zilnic de asistentele medicale. De aceea, medicii considerau că acestea nu se puteau vindeca de la sine, ci necesitau o intervenție terapeutică. Corpul meu nu avea puterea de a se regenera singur. De aceea, a fost adus un medic specializat în reconstrucție ca să evalueze situația.